

„Smagučių“ grupei 2020 04 09

Kviečiame paskaityti pasaką, nupiešti piešinėlį pagal pasaką ir papuošti juo kambarį šv. Velykoms

BIRUTĖ MASILIAUSKIENĖ

KIŠKIO DARBAS

Visi žino, koks nelengvas ir pavojingas kiškio gyvenimas. Tik žiūrėk, kur tyko vilkas, ar lapė, ar medžiotojas. O žiemą ir ankstyvą pavasarį, kol žolytė neišsikalus, dar badą tenka kęsti.

„Užteks! - nusprendė kartą kiškis, kramtydamas nelabai skanią karklo šakelę.- Man reikėtų susirasti kokį nors darbą. Vis tiek nieko neveikdamas bastausi. O jei dirbčiau, gal būčiau saugus, ir sotus“.

Kaip tarė, taip ir padarė. Nuliuoksėjo kiškis per mišką darbo ieškoti. Dairėsi šen, dairėsi ten, kol pagaliau laukymėje pamatė trobelę, o prie trobelės - mažą seneliukę. Nusprendęs, kad senelė gera, kiškis priturseno artyn ir pasiprašė priimamas į tarnybą

- Ką gi, - pasakė senelė, nužvelgusi nežinia iš kur išdygusį pagalbininką, - pinigų aš neturiu, bet talkininkas gal ir praverstų.

- O kas yra pinigai? - nustebęs pakraipė ausis kiškis? - Bet kad ir kas jie būtų, man to tikrai nereikia. Užtektų vieno kito kopūsto ir kelių morkų.

- Tada gal ir sutarsime. Tačiau iš pradžių noriu žinoti, ką tu iš viso moki.

- Tiesa sakant, niekada gyvenime nesu mėginęs dirbti, - droviai nuleido akis kiškis, - bet manau, kad bent trobelę sutvarkyti tikrai galėčiau.

- Gerai, - sutiko senelė.- Imkis darbo, o aš porai valandų išeinu ir tikiuosi, kad per tą laiką spėsi susitvarkyti.

Trobelės šeimininkė išėjo, o kiškis kibo į darbą. Iššlavė grindis, nuvalė dulkes nuo palangės ir spintelių, o paskui nusprendė sutvarkyti lentyną. Bedėliodamas dėžutes ir indelius, jis aptiko dailią skrynutę. Kiškio būta smalsaus.

„Įdomu, kas gi viduje? Juk nieko baisaus nenutiks, jei žvilgtelsiu!“

Atidaręs skrynutę, žvairys rado keletą įvairiaspalvių buteliukų ir kelis teptukus.

„Aha, čia juk dažai! Su jais galima piešti!“ - apsidžiaugė kiškis ir panorą pats išmėginti, kaip tai daroma. Tačiau, kad ir kiek žvalgėsi, niekur nesurado tinkamo popieriaus lapelio. Bet žvilgsnis užkliuvo už pintinėlės su baltais ir rusvais kiaušinius.

„Aš tik kartą brūkštelsiu... Senelė nepastebės. Juk kiaušinio lukštas vis tiek niekam nereikalingas. O piešti ant jo - vis geriau negu ant sienos.“

Taip save įtikinęs, kiškis atkimšo buteliuką, pamirkė teptuką į dažus ir, išsirinkęs patį mažiausią baltą kiaušinuką, brūkštelėjo per jo šoną.

-Gražu! - garsiai šūktelėjo žvairys.- Tačiau jei pridėčiau dar kokios nors spalvos, būtų dar gražiau.

Kiškis atkimšo dar vieną buteliuką, po to dar ir dar...

Jis taip įsismagino, kad net nepastebėjo, kaip išmargino visus krepšelyje buvusius kiaušinius. Atsitokėjo tik tada, kai už durų išgirdo šlepsint žingsnius.

„Dabar tai bus! Reikia sprukti, kol kailis sveikas!“ - išsigando kiškis. Tačiau sprukti buvo per vėlu, todėl jis šmurkštelėjo po stalą ir ėmė laukti, kas gi dabar bus.

Senelė apsižvalgė, o paskui, matyt, pastebėjo sukrautus dažus ir išmargintus kiaušinius, pritipeno prie stalo. Kiškis pritūpė ir suglaudė ausis, laukdamas kas gi bus. Tačiau

išgirdo tai, ko visai nesitikėjo: senelė prapliupo juoktis! Įsidrąsinęs kiškis išlindo iš po stalo ir nustebeęs įsispoksojo į trobelės šeimininkę.

-Taip ir maniau, kad pasislėpei, didysis menininke! - šluostydama ašaras ir vis kikendama pratarė senutė.

-Aš...aš labai atsiprašau, -kaltai nukoręs ūsus pralemeno kiškis.

- Neatsiprašinėk,- senutė liovėsi juoktis ir paglostė kiškiui kailiuką.- Tu šauniai padirbėjai. Net geriau, negu tikėjausi. Matai, aš ne šiaip senutė. Aš esu VELYKĖ. Svarbiausias mano darbas- prieš Velykas marginti kiaušinukus ir dalinti margučius vaikučiams. Geresnio pagalbinko aš sapnuoti nebūčiau susapnavusi. Lik pas mane ir tikrai nepasigailėsi!

Kiškis apsidžiaugė, kad viskas taip laimingai baigėsi, ir pažadėjo tarnauti Velykei kaip galėdamas geriau ir

ištikimiau. Todėl dabar Velykų rytą margučius vaikams atneša arba Velykė, arba Velykų kiškis.

Atsakykite į klausimus:

Koks kiškio būdas, kaip jį galite apibūdinti?

Kaip manote, kaip pasielgė kiškis paimdamas senelės dažus?